

ANCHETA NOASTRĂ

Cum ajută critica literară dezvoltării literaturii de actualitate? In ce măsură critica noastră literară este științifică, marxist-leninistă?

Marcel Breslașu

Cele două întrebări ale dos. își răspund reciproc: Critica ajută literatura noastră de actualitate în măsura în care este o critică științifică marxist-leninistă...

Imersind rolurile și încercând noi, scriitorii, o judecată critică a criticii noastre — nu este greu să ajungem...

Ma voi mărgini să semnaliez un aspect care îmi apare ca deosebit de însemnat în problematica critică...

Firește, actul de creație al criticului nu poate fi conceput în afara condițiilor personalității lui...

Consider că, după cum cântă pe sine tânăr scriitorii pentru scriitorii, tot astfel nu este suficient nici pentru critică...

Nu mi se pare că în felul acesta făcând unii autori și lucrări sale poate doborânda caracterul unei obiectivități...

Constatăm, așadar, că în literatura noastră există o anumită concepție despre lume...

Eusebiu Camilar

În ultimii zece ani, critica noastră a avut extrem de mult în îndepărtarea unor balasturi care au venit din începuturile mele literare...

prieteni, am putut să dezbat literatura mea — dacă pot vorbi despre o literatură a mea — de o înclinare spre întunecos, o înclinare către elemente mistice...

A doua chestiune, care se leagă foarte bine de prima: critica literară m-a ajutat foarte mult în ce privește judecarea istoriei, judecarea evenimentelor...

Voi căuta să folosesc așa cum se cuvine tot ce mi-a dat critica literară care nu poate duce decât la lucrări științifice...

Consider că, după cum cântă pe sine tânăr scriitorii pentru scriitorii, tot astfel nu este suficient nici pentru critică...

Lucia Demetrius

Trădătoarea generală a criticii noastre este aceea de a fi științifică, marxist-leninistă, fără să deroge de la această linie...

Teoria marxistă, care este o teorie clară, cere claritate de formă și acceastă implică firește o claritate de poziție...

Analiza marxist-leninistă a unei opere de artă nu presupune numai a-

In jurul reeditării lui Dimitrie Anghel

diția Dimitrie Anghel "Poezii și proză" (E.S.P.L.A.-1957) s-a bucurat din partea criticului Serban Cioculescu de cuvinte bune...

prețioasă cu cât vin din partea unui cercetător cunoscut pentru exigența sa. Totodată criticul face câteva observații care pun problema...

Nu sta cu fruntea abătută. Știu căde critici juste, deci, și-acelea mult mai mult ajută. Nu-s juste criticile reci.

Copacul crește nu-n așeze, Ci-n fierbere și-înăclă luptă, Dînd drumul sevei să vizeze O primăvară ne-ntreruptă.

Bolnav, nu-l vindeci prin secrete Iar dacă-i lină și gingaș, Te-aplici cu-altă mai mult, pădure! Să nu se plardă, să nu-l lași...

...asta în legătură cu actualitatea. Pentru că dacă vrei realmente să ajuti literatura de actualitate, atunci trebuie să te ocupi în mod obligatoriu de ea...

...asta în legătură cu actualitatea. Pentru că dacă vrei realmente să ajuti literatura de actualitate, atunci trebuie să te ocupi în mod obligatoriu de ea...

...asta în legătură cu actualitatea. Pentru că dacă vrei realmente să ajuti literatura de actualitate, atunci trebuie să te ocupi în mod obligatoriu de ea...

...asta în legătură cu actualitatea. Pentru că dacă vrei realmente să ajuti literatura de actualitate, atunci trebuie să te ocupi în mod obligatoriu de ea...

...asta în legătură cu actualitatea. Pentru că dacă vrei realmente să ajuti literatura de actualitate, atunci trebuie să te ocupi în mod obligatoriu de ea...

IOSIE, ISBR „Sîntărea” (desen)

Acești zori limpezi...

Mă leagănă tramvaiul și bulevardul tipă, tîiat de-a lungul cum e butucul pus la gater — gotcanul dimineții larg bate din aripă, stufos așa ca fumul suflat de bloc prin crater.

Alcoolul nopții grele mă stăruie în mine — dar Tudor vine încă; și sint cu el pandurii... și e Bălcescu, ochii pe țara toată-i ține, dînd pietrelor lumină, cum soarele pături,

cînd orice colț grădina devine peste noapte gîndia și adușa în viața. Sint mari febre — ce-abia te-trezărim, cum strigății, cum șopte...

la fel iubim orașul cu noile abelare, și noua geografie de-artere, oameni, fapte, ca să-necăm sub cîntec sfîrșmatele tenebre.

George Demetru Pan

De-am greșit

De-am greșit în fața mamei mele, în fața celor dragi ce m-au crescut, lertare cer, și martor fac din stiele, Că intristarea noastră m-a durut.

Dar de-am greșit în fața ta, popor, în fața lumii ce m-a plămădit, Nu mă jerta — poruncă dă să mor, Și blestemă pe cel ce m-a sădit.

George Sanda

George Sanda

CRONICA LITERARĂ

Bulgaria văzută de Nina Cassian este o Bulgaria pitorească numai în parte. Primul ciclu „Drumuri” din volum e peisajistic prin câteva puncte de reper. Poeta a slănecat cu loica prin mica delta a râului Ropotamo, a atins „pietrelor verticale”, vestitele și bizarele vestigii sarmatice...

NINA CASSIAN: „Dialogul vîntului cu marea”

grozită și analitică în „Ce-i ce devoră” — descrierea semnelor ferocității e exactă — Nina Cassian reapeare ca autoare a „Muzeului de vechituri” ca moralistă. Poate poezia ce dă titlul volumului se apropie de modul ei propriu, expansiv. Procedul personalității scade însă tensiunea abandonului voluptuos al mării în îmbrățișarea vîntului, figurat fabulos, ca un călător ciudat în pălul căruia „pășări solenne se zbat”.

tal / O, cum hohoteau, straniu citadine / pasarile-n noapte... / Spaveza reînnoșării firului / o salvează de la disperare, tuberea de esență fragilă, frunzăriș gingaș cum zice Nina Cassian. Totuși se reaprinde din propria pulbere, cu con-

diția ce partenarii să-și păstreze încrederea în ea. Filozofia erotică a poeziei e optimistă, ca a unor constructori sau grădinari tenaci, capabili să refacă de fiecare dată lucrarea năruită: „Poduri, semănături, iubiri / altele vor trebui luate de la început”. Nu știu însă dacă mai are nevoie de dedicația „lubrii”, care rezumă caracterul alternant al pasiunii: „Căd în genunchi și-ți mulțumesc, iubire”.

lor, va deașna durerea și respectul căititorilor față de combatanți ca și cum suferința acestora ar fi a lor. Adresându-se rudelor sau prietenilor, fără considerații solemne, de parcă nu s-ar fi gîndit la istorie, avînd convingerea că ideea pentru care pier nu mai trebuie proclamată, — ea vine de la sine, printre rînduri — luptătorii își iau rămas bun ca pentru o călătorie mai lungă, în vederea căreia trebuie să lase totul în ordine. Îndemnul tipice de luptă, de menținere a curajului, a demnității, se înșiră alături de atele banale, se amestecă cu reflecții și cerințe personale: „Nu-mi trimite haine. Pline / Plino vreau și doctorii... Toate sint precum le știți, / Astăzi seamănă cu mine... / Conștiința nu uită / S-o păstrezi ca pe-o comoară / E altă de necesară / În această vreme grea”.

Mihail Petroveanu

SURISUL HIROSHIMEI

Intâlnire cu Hiroshima

(Fragmente)

Un glas

Pământ, pământ tăcut.
Tăcută,
Cu pielea pirjolită, cu statura goală.
Iertare, Hiroshima...
Iertare pentru fiecare pas
Ce atinge-o rană, rupe-o cicatrice...
Iertare pentru fiecare privire,
Ce — chiar de-i mîngîiosă — doare...
Iertare pentru fiecare cuvînt
Ce tulbură văzduhu-n care-ți cauți
Copiii,
Noroadele de prunci pe veci pierduți.
Mormînt
Inexistent... Vînt... vînt... vînt... vînt...
Și glasul lor, acum încet sunînd,
Din zi în zi mai stîns,
Numai în amintire...
O, cimitire
Inexistente... inexistente...
De vrei să plîngi, să nu poți strînge-n brațe
Măcar o urnă, un mormînt măcar...
Unde ți-s pruncii, Hiroshima? Poate
În oceanul
De-argint nepăsător...
Poate-n cavoul infinit
Al cerului...
Sau, poate, chiar pe-acest pîmînt
Pe care-l calc...
Fiecare pas ce-l fac, îl fac cu teamă...
Fiecare palmă de pîmînt
Ascunde-un catafalc...
Parcă strigat pîmîntul
Călcînd de mine: — Mamă...
Oh, aripi dă-mi, văzduhule de smalt,
Să fii ușor ca tine, să mă nălți,
Să nu ating cu pasul nici o rană,
Să mă aripi-mi cerul, îngereste...

...Dar, scăpărînd din mîile-i de răni,
Se-apropie de mine Hiroshima,
Se-apropie și se înclină lin
Și-mi face semn:
Postește, prietene,
Și vezi ce-a fost,
Ce e,
Și povestește...

Visul mutilatului de război

Se leagănă odaia lunecînd...
Parc-ar avea picioare, odaia...
Desigur, are...
Nu le zărești..., dar să se miște
Cum ar putea altfel?
Odaile-au picioare
Ce-l poartă ușurel...

Se leagănă odaia lunecînd
Spre rîpi de-oglinzi ce curg.
Rîpi de oglinzi,
Cu line rîuri care merg și ele
(Nu-i riu să meurgă fără de picioare...)
Rîpi de oglinzi ce curg, rîpi de oglinzi
Cu line rîuri unde poți să prinzi
Argint, din care ies pămîni cu ochii
De serpi, de floare, de femei, cu roci
De pajști roze-albastre, surzînd
Ca marea...

— Treci acuma înotînd
În mare chiar...
„Și-n viață nu știam...”
— Cum?... nu știai să-ntîi?... Poți și priu geam

Surisuri... șoapte... alge legănate...

Și trupul printre ele-ncet străbate...

„Dar mi-am lăsat picioarele-n război...”
— Picioarele? Dar altele ai, noi...
Încearcă...

Raze-i curg, tăcut, mînușchi,
Pe fruntea asudată, pe genunchi,
Și din genunchi ies trandafiri, cresc foi
Și-i înfloresc genunchii amîndoi
Și rîpile de-argint se-nflăcărează

— Vezi, nu credeai... înoată, nu-nțelegi?...

Rîpi, fluvii, șoapte...
„Picioarele-s întregi... întregi... întregi...”
— Da, sint întregi...

Dar, doamne, vin acuma către ele
Puști, rînduri-rînduri... Cu picioare grele,
Vin puștile spre el...
— Fugi! — Stai! — Fugi! — Stai!

Voci ce se-nfruntă: blînde, mînușchi...

— Inoți lin printre puști...
Nu scoate-o vorbă!
Ești mintuit...
Prin rîpi de-argint inoți,
O, fericire!
Picioarele-s întregi... întregi... întregi...

Și-n urmă, undele melodioase...

Senină, dimineața... Acum, pornesc la drum
Cu spițele de soare, speranțele. Acum,
Fosnînd își spală marea mătăsurile-albastre,
Din care țărîmul smulge lungi broderii de astre...
Acuma, se deșteaptă orașul suierînd:
— Te pomenești că-s oameni ce-n pat or mai fi stînd...
Hamalii unde-s? Ziua nu se naștea din noapte
Cînd ei porniră-n circă ducîndu-și cite șapte
Poveri ca șapte turnuri de fier zăcînd pe fier...
Și unul, înainte, cînta zîmbînd la cer...
Acum, din scoica roză a beznelor ies zorii...
În vîiet de metale, acuma muncitorii
Nasc fulgere, cascade, și strîng tăcut din dinți
Sub ploila de stele ce-i cărunțesc, fierbinți.
Ca de-un galop, sonore, parajela răsună.
Trec mamele cu pruncii-n spinare, împreună,
Și boncane galenii de lemn, ducînd spre munci
Femeile grăbite cu somnoroși prunci.
E dulce greutatea și mică ești, distanță,
Cînd știi că în spinare poartă o speranță.
Speranțe se-ntretaie cu zorii prin oraș:
Speranțe fără margini, cu pasul urias,
Speranțe mici ce-ajută să te mai fii în viață.
Speranțe — iederi care în jurul tău se-agăță,
În zori, iar către seară te părădesc din nou.
Speranțele tăcute, speranțele — ecou,
Speranțele crescute cu pruncii, o viață-ntreagă,
Tari rădăcini, speranțe care de viață leagă,
Speranțe zămisbite de ochi de muribunzi,
Nespușele speranțe pe care le ascuzi...

Speranțe... Mutilatul, ieșînd din vis, tresare
Și-i tot pe-o rogojină, și tot fără picioare.
Și-ar trea în vis să-noapte din nou și să visez
Ce nici în zorii-aceștia nu i-au trimis: proteze.
Și plînsu-n gît îi suie, dar îl sugrumă: nu!
Și-l doare amintirea picioarelor acu...
Sa vede întreg în luptă... război... în Filipine...
E el acel ce-aleargă?... și-aleargă pentru cine?...
Și-n urmă prăbușirea... spitalul... și apoi...
Unde e cel ce teafăr plecase la război?
De-atunci, în el se zbate un zumzet ca de muște.
Întunecate gînduri ce-așteaptă doar să muște
Și care și acuma greoi îi dau ocol...
Privește mutilatul, tăcut privește-n gol...
...Dar pe tavanul negru — minune! — crește-o pată
De soare cit o frunză de toamnă legănată,
O pată de lumină, ușoară ca un duh...
— E soare bun afară și-albăstru în văzduh...
Și mutilatu-acuma privește-și așine
Spre frunza-i de lumină, și parcă-i e mai bine...
I-aniță un strop de soare, pe frunte, în sălaș...

Speranțe se-ntretaie cu zorii în oraș...
Acuma, ambulatul, bătrîn din cale afară,
Ce n-a mîncat nici dînsul și nici nepoții — aseară,
Și-orezul în bomboane-aurii l-a prefăcut, —
Și-impinge căruciorul și iese la vîndut.
Pe biciclete-n goană, în gură cu o goană,
Trec slugile la treburile, reuși și iar se-ntoarnă,
Ca niște ingeri negri căzuți, dar căutînd
În pulbera din sare Speranțe tremurînd...
Depart, unde munții împoduriți și-orată
Spinarea sub lumina de toamnă argintată
În inima pădurii, acolo unde nu-i
Nici zi și nu-i nici noapte, și n-ai putea să spui
Dacă-i afară soare sau se întinde bezna,
Lumini fac tăietorii însingurîndu-și glezna.
La singurează talpa, un cer de bășturi,
La singurează pumnii pe iușile securi.
Luc se-ntretaie cu zorii în oraș...
Sub pielea, omoplații lucec ascunsă ca niște
Securi, ce pot toți codrii pămîntului să-i miște.
Și direle de singe-n pădure fac cărări
Și iată-acum și zorii vin după ei călări...
Cum ar putea în beznă tăind să-nainteze
De nu ar fi aceste lumini de-a pururi treze,
Ce scapără din stînge, din ochi, din dinții strîngi:
Din cremenea izbită de pumn, din ochii plîși,
Și care istovindu-și puterea, fac să-noie
Din arborele negru cost de fier, făclie,
Din noaptea izgonită — un rășărit trufaș?...

Speranțe se-ntretaie cu-nsingerații pași...

În mare despictîndu-și cărare, bărci se-avîntă
Și fiecare barcă-i lăută care cîntă.
Și, muși, sau împletindu-și cîntarea cu a lor
Pescarii-și desfășoară năvodul lucitor
Ce-n gîndul lor se-ncarcă de-o prădă grea cum nu s
Și nu va fi vreodată sub soarele ce suie...
Că-s pinzele zdrențoase pe putredul catarg?
Le peticește cerul cu-albastrul lui în larg
Și poate că din marea ce sălbile își sună
În asfințit, sui-va un templu ud de lună
Din care-o să se-audă mîngîietor un glas:
„Ți-i greu năvodul astăzi... poți face un popas...
Vezi, sint și zile-n viață ce trec fără de jale...
Te du la tine-acasă, bătrîn și frînt de șale,
Si-umflătele picioare întinde-le cit vrei
Și dacă simți că truda te ține în bordei,
Că tremuri din tot trupul cînd mina pui pe plasă,
Și că ți-ar face bine de-ai sta o zi în casă
Și ai rămîne-alături de-ai tău o zi, — rămîi
Cu toți copiii-n preajmă veghind la căpății...

Lăsați-mă să plîng, căci a murit Speranța...
A fost asasinată în plîndă zi, acum...
Aduceți-mi din beznă cea mai cernită haină
Și-așternete-mi pe față un vâl imens, de fum!

A vrut să-mbrace pruncii, și iat-o: goală, mută,
Ucisă-n fața noastră sub reci dărîmături...
Un ocean mi-aduceți fierbînd, greu, de cucută,
Să-l beau, să-mi stingă sila mîhnitei mele guri!

O, mare! Împrumută-mi să-mbrace a tale zale
Și-naintînd cu ele, sclîpînd spre ucigași,
Să-i scuip cu milioane de valuri infernale,
Să-i îngenunchi în fața Speranței moarte, — lași!

Tăcere. Marea tace. Tac zările. Nimic.
Și ucigașii-n taină, ca viermii grași, se zbat
Grăbiți să o ridice și s-o arunce-n dric.

Dar inima Speranței din mîini le-a și zburat!

Cuvîntul japonezului către asasini

Nu pot să fii alături de tine, n-aveți nu pot!
Mi-ar crește, dacă-ș face-o, lungi ghiare, aspru bot,
Mi-ar crește colți de fiară prădalnică, mi-ar crește
La cele patru labe, apucătoare clește —
Și m-aș țiri cu ele-n păduri, și aș pîndi
Ani după ani, și lună de lună, zi de zi...
Urînd aș sta acolo, sub mutul corn de lună
Cu inima-mi ca iadul în care jalea sună
Și-n care, despletite, scrișnesc tăcute furii
Ce propria lor carne și-o dau mîncare gurii...
Pîndînd aș sta, ferindu-mi făptura-ntunecată
De soare și de lună, de apa ei curată...

Cu ochii mei de fiară lungi ani aș sta la pîndă
Și — în sîrșit! — cînd falnic mi te-ai lîvi în șea,
Lin m-aș țiri spre tine, mi-aș face blana blindă,
Și, surzînd, la pieptu-ți căzînd, — te-aș așfia!

Se-nalță oceanul...

...Dar iată oceanul se înalță
Eu coasta lui lucind din milioane
De răni și amintiri, smulgînd marama
Cenușei — și se zguduie vădăhul
Clintindu-și cărămizile-i albastre,
Și, plîgînd surprîndu-și, îi răspunde
Fratele Hiroshimei: Nagasaki
Cu golful lui cătușă-n loc de briu,
Și soraci, roabă și ea; Yokohama,
Shimonoseki iadul de furnale
Cu mi de coarne împungînd tîria,
Dragonii de-aprins metal ce-și ondulează
Solzi de pucioasă, de venin și fier...
Și hohotește marea cea mai mare
Din cite sint, înaltă pin-la cer,
Marea Sudorii, amară și sărată,
Mereu crescînd din rîuri milioane;
Din vadu-atator chinuite frunzi:
De mineri ce-și scuipă la Jawa
Plămîni; de țărani, stînd îngropați
Ca niște zei ai foamei, pin-la briu
În tristele plantații de orez;
De sclavii japonezi din Okinawa,
De palii oameni-cai ce trag la rikze
Pe ocupanții-n perne răsturnați...
Și oceanul, nechezînd, se-nalță
Cu furie, spre cer zvîrlindu-și șaua.
Și oceanul scinteie de zale,
De zale și de trîmbiți înspumate,
De gurile-i turbate, infernale —

Și iată-acum pe asasini se-abate!

Se-abate oceanul pe-asasini,
Strigînd spre rîurile de desculți,
Spre cei nevinovați, tăcuți și mulți:
— Luați-mi armele, izbîți în ei!
Întreaga mea otravă, tot veninul,
Turbarea mea luați-o din adîncuri,
Amarul meu, veninul meu perfid,
Prăpăștiile-mi negre-ale miniei!
Priviți-mă! Arterele-mi deschid,
Să curgă tot veninul-mi, să-i ineco!...
Și urlă oceanul însumat:
— Să plece ucigașii!

Și-și zvîrle-n hohot armele la mal!...

Eugen Jebeleanu

Ilustrații de Florica Cordescu

De la Casa Scriitorilor

Joi 3 aprilie a.c., orele 17,30, la Casa Scriitorilor "Mihail Sadoveanu" din București, Calea Victoriei nr. 115...

Unirea Scriitorilor din R.P.R. invită pe membrii săi și pe cronicarii dramatice din Capitală la sesiunea de lucru a secției de Dramă...

În aceeași zi, la ora 17,30, în cadrul secției de Traducători, tov. C. Borănescu-Lahovary va prezenta un referat despre traducerea în limba franceză a romanului "Cronică de familie" de Petru Dumitriu.

GEZA VIDA În lagărul Saint Cyprien (linogravură, 1940)
Peste câteva zile va fi în librărie volumul "Vine doamna și domnul gheștari" de Gh. Brăescu...

GEZA VIDA În lagărul Saint Cyprien (linogravură, 1940)

LA IAȘI "MUTTER COURAGE" de Bertolt Brecht

La Teatrul Național din Iași, revizibilități marcat prin noua montare a lui Despot Vodă...

Tradiția, Vieții românești

Tru literatura militantă și socială ca și pentru triumful raționalismului...

Reaparitia revistei în 1944 evoca memoria celor "doi generații de scriitori și gânditori de stînga"...

"Viața românească" a aprins efectiv sub conducerea lui Mihail Ralea...

Ce limbă o mai fi și asta?

Tătuțiișorule, în ziua asta o mă duci să vad un filmuleț? Dar mămicuța a zis că m-am purtat blăntuț...

Măia! am morțimă, cutremurându-mă la anul acestei limbi nesuferite de dulce și am început să reflectez asupra căilor prin care unii scriitori cred că se pot apropia de realitate...

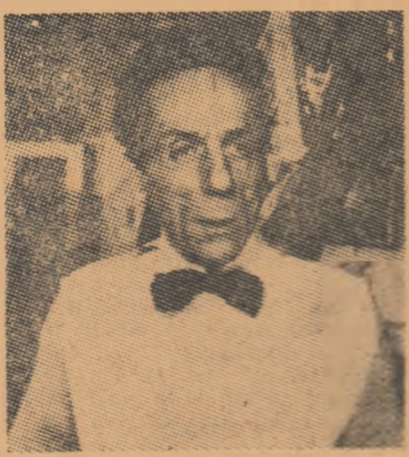
T. Caranfil

Am deschis "Jurnalul" și pe ecranul albăstruț și-a făcut apariția chipul cunoscut al crăciunii...

SCRISORI DIN MOSCOVA

Vizita lui Eduardo de Filippo

În cursul lunii martie, cunoscutul dramaturg italian Eduardo de Filippo a sosit în Uniunea Sovietică...

Eduardo de Filippo în filmul "Napoli, orașul milionarilor"

torii italieni, ne călăuzim după principiile sistemului lui Stanislavski. Cred că sistemul acesta oferă cele mai vaste perspective pentru manifestarea completă a individualității...

MOMENTUL LITERAR

(Urmare din pag. 1)

medificări la piesa "Să nu-ți faci prăvălie cu scară" care se va juca în stagiunea de toamnă la Teatrul Municipal...

REALISMUL LUI DELAVRANCEA

(Urmare din pag. 1)

îndeamnă pe Delavrancea impetuozitatea temperamentului său. În timp ce irina spiritului critic îl menține în limitele observației obiective și ale măsurii...

Selma Lagerlöf

(Urmare din pag. 1)

Dez, redade de scriitoare cu multă căldură. După ce-și închisese cariera de învățătoare ca să poată scrie, s-a mutat într-un alt oraș din Dalcarlia...

La arie (din seria "Bărăganul", litografie)

C. Cristobald

Serban Cioculescu

Henri Peter Mattis

CRONICA FILMULUI

"STRADA MARE"

Bucurestii cinefilii a salutau-o, de curind, pe Betsy Blair. Actrița americană și-a scris aici primul articol, intitulat ca...

inerție. Juan Insași e torturat de remușcări dar îi lipsește curajul moral pentru a evada din cercul vicious. "Strada Mare" a lui Bardem e o instituție cu legi...

Constantin Ramadan

În seara zilei de 24 martie, televiziunea transmitea piesa "O zi de odihnă". Era, în fața aparatului...

Acesta artă parea izvoara din harul unei admirabile spontaneități, dintr-un firec nepunzabil, dintr-un număr...

Simți că regiunii își stăpânește acorii și că totul în film se subordonază unei voințe ferme, unitare...

Este în film o scenă care bate la perile genului — scena procesului. Prima declarație de dragoste a lui Juan vine unui șir de femei cu obraz alcătuit pasă...

Sorin Arghir

ALTE RITMURI

Spectacolele de balet care au avut loc în noi în ultima vreme — ne referim la producția indigenă — punând la socoteală alii repertorii...

(Recitalul de balet Miriam Tausinger)

Să nu fim greșiți înțelesii. Nu respingem genul clasic — ceea ce ar fi o aberație — ci problema e cum se poate atinge un stadiu original...

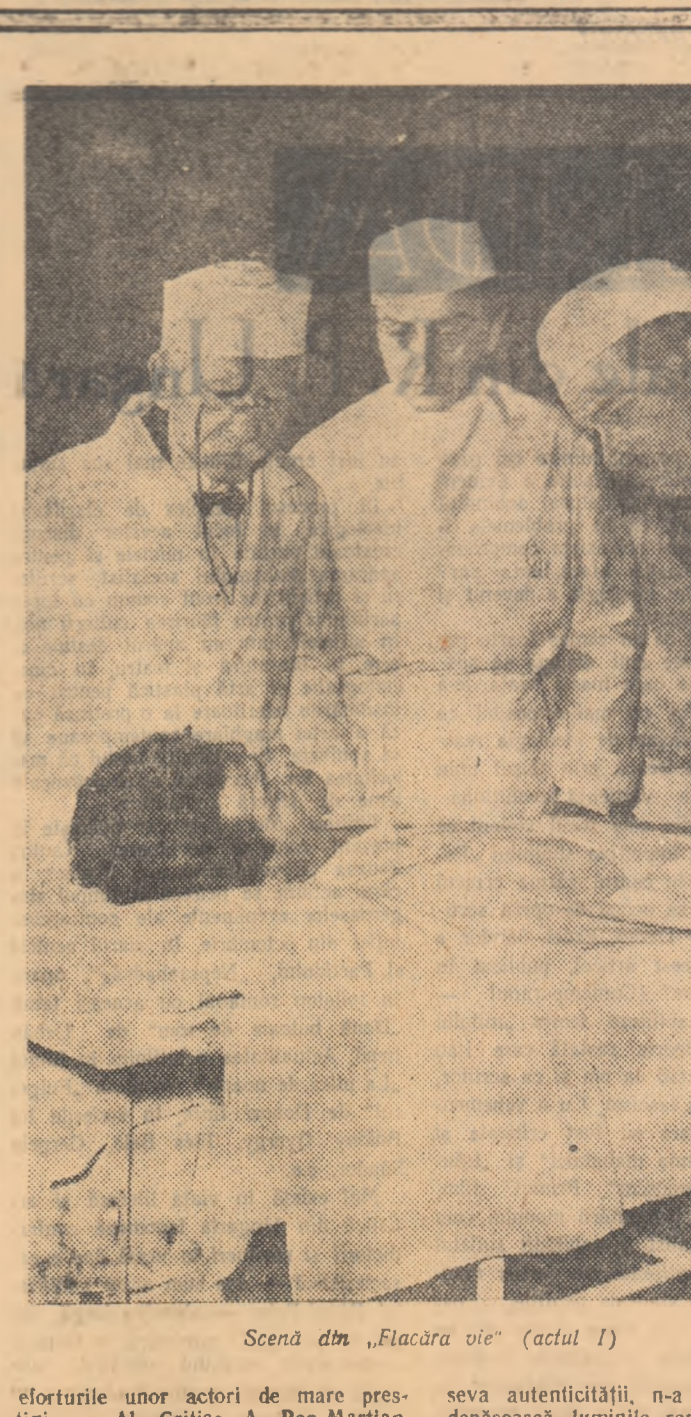
Grav, Bardem, nu este toluși opao în fața aspectelor mai senine. "Bun venit, domnule Marshall", atestă o receptivitate la umor și un sarcasm benign de bună ordine...

Dar pentru asta este nevoie de o gândire corectă și de o abordare de subiecte, de libertate muzicală, de alie ritmuri, — într-un cuvânt, de un stil în care omul zilelor noastre să-și găsească sufletul.

Un pas îndrăzneț în direcția aceasta, trecind bariera confidențialității, l-a făcut de curind dansatoarea Miriam Tausinger, la Teatrul Euxinec de Stat.

Miriam Tausinger, trebuie să mărturisim, ne-a surprins. Lucrind singură (regia și coregrafia îi aparțin)...

Principala, medic de seamă, cu idei umanitare și îndrăzneală științifică, este cupus din primul act unor lovituri craste, regizate de un intrigant la frac și cu monocel...

Scenă din "Flacăra vie" (actul I)

Vida Geza

Am avut attea sculpturi înfățișându-l pe Duja sau alte figuri ale artei...

Prin compoziții precum aceste gravuri, Vida își apucă, în anul trecut, să-și revitalizeze o creație artistică...

Cîteva întrebări

După mai bine de șase luni de la începutul stagiunii de aram în situația de a... noiștră cu privire la evoluția muzicii în curs...

CRONICA DRAMATURGIEI

Pericolul melodramei (II)

este cunoaște legenda Meșterului Manole. Truda remarcabilă a zidarilor care clădeau ziua întreagă ceea ce se surpa noaptea și-a găsit rezolvarea într-un tîrziu...

Refuzînd, prin definiție, să aborde nou strâm de sulamîni. După cum se știe, Stanislavski n-a disprețuit integral melodrama ca gen...

Complicațiile psihologice și simplificind viața în linii groase, producțiile melodramatice se caracterizează printr-o dată de pe lângă aram autentică...

eforturile unor actori de mare prestigiu ca A.J. Critico, A. Pop-Marjan și H. Polizu, care au încercat să descopere și să valorifice în personalitate încredințate...

Sistemul formal și se găsească cele mai bune soluții pentru remedierea acestor stări de lucruri pentru echilibrarea și proporționarea prezentei dirijorilor...

CONTINENTE

De peste mări și țări (II)

În Marea de Marmara am avut un noroc unic aproape: am putut vedea jocul unui cîrd de delfini...

În revistă insulă după insulă. Toate insulele așa fi vrut să le cuprind într-o privire...

Întreaga nimeni pe locuitorii corintieni. Nebrîndu-se să șape un canal de trecere a bărelor dintr-o mare în alta...

S-ar putea ca unii să dea podumeri din umeri când ar fi întrebați ce-au găsit atît de strălucit în niște ruine...

Pericle. De aceea s-a înconjurat de filozofi, de poeți, de sculptori și constructori...

Pericle și Phidias! Au visat și au realizat. Atenienii, oameni practici, învățați să străbată mările cu navele lor pline de mărfuri și aur...

Aici a fost Troia! Aici a fost Troia!

Zărea este scrutată cu ochiul liber și cu ocheanul. Vaporul nostru navighează prin apele grecești...

În Grecia a dat vibrație materialelor din care și-a construit templele, cetățile. A dat vibrație operelor de artă, menite să înfrumusețeze aceste temple și cetăți...

Din tot ce au construit grecii mai mare și mai sublim este Parthenonul. L-am văzut de două ori...

Acropola a dat lumină Atenei sau Atena a aprins farul de marmură de pe stîncă sfințită? Una pe alta s-au pătruns de lumină...

Am străbătut acest imperiu al apelor. N-am văzut nici regalul zinei Calipso, insula Ogygea...

PARTHENONUL

BIA UN SEN (Din Expoziția „Arta plastică în R.P.D. Coreeană”) „Primădoară”

Poezii lumii VILJO KAJAVA IRINA Pe fațada unei case cu opt etaje era un orologiu luminos. Scriitor finlandez, născut în 1909. Debutul literar și-l face în 1935; a scris romane și poezii. A tipărit și o culegere de versuri în limba suedeză.

AGENDĂ

Actualități culturale din R. P. Ungară

O cît de fugară lectură a scrierilor despre literatură și artă care apar astăzi în R. P. Ungară!

bun chiar și pe unii dintre cei grav răciți. Această satisfacție a evidențiat și mai mult înviaștura, dobîndită cu așteptarea...

au fost create filmele mai sus amintite. În procesul complex de clarificări ideologice, în focalul acestor discuții creatoare purtate în numele și pentru apărarea realismului socialist...

„O nouă mărturie a dragostei de pace a Uniunii Sovietice”

— Cuvîntarea lui Leonid Leonov în ședința Sovietului Suprem al U. R. S. S. —

În ședința Sovietului Suprem al U.R.S.S., cunoscutul scriitor Leonid Leonov a vorbit în chestiunea încetării experiențelor cu arma atomică și cu hidrogen...

mai are chestuirea sevelor minții și a bună-stării popoarelor pentru a inventa bombe de calibru superior și de putere de acțiune și mai distrugătoare?

bilă atenție în zilele noastre, cînd Bundstagul vest-german a adoptat hotărîrea de a-și înzestra armata renăscută cu arma atomică...